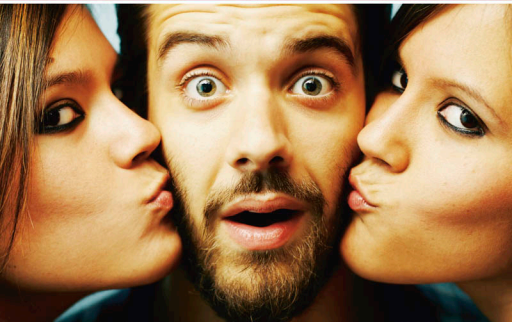

Έκτορας Ιωάννου

Γιατί
δεν ερωτεύομαι
πια;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΖΗΤΗ

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή του συγγραφέα

*Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά πρόσωπα
και καταστάσεις είναι απολύτως συμπτωματική.
Το ποίημα στη σελίδα 5 είναι του Έκτορα Ιωάννου.*

ISBN 978-960-456-296-1

© Copyright, 2011, Εκδόσεις ΖΗΤΗ, Έκτορας Ιωάννου

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του ελληνικού νόμου (Ν.2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Φωτοστοιχειοθεσία Π. ΖΗΤΗ & Σια ΟΕ
Εκτύπωση 18ο χλμ Θεσ/νίκης-Περαίας
Βιβλιοδεσία Τ.Θ. 4171 • Περαία Θεσσαλονίκης • Τ.Κ. 570 19
Τηλ.: 2392.072.222 - Fax: 2392.072.229 • e-mail: info@ziti.gr

www.ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:
Αρμενοπούλου 27, 546 35 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: 2310.203.720, Fax: 2310.211.305 • e-mail: sales@ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ - ΕΝΩΣΗ ΕΚΔΟΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:
Στοά του Βιβλίου (Πεσμαζόγλου 5), 105 64 Αθήνα • Τηλ.-Fax: 210.3211.097

ΑΠΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΩΛΗΣΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ:
Ασκληπιδίου 60, 114 71 Αθήνα
Τηλ.-Fax: 210.3816.650 • e-mail: athina@ziti.gr

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: www.ziti.gr

Ανάσα μου και σκέψη πια κατέλαβες,
ξυπνώ μονάχα εσένα να κοιτάζω,
αγάπη δίχως μέτρο αναζήτησα
και μπλέχτηκα στα όμορφα μαλλιά σου.
Μη φεύγεις και μ' αφήνεις τώρα μόνο μου,
ας μείνεις λίγο ακόμα κει στο πλάι,
μισώ πολύ τον ήλιο που πετάχτηκε
να φέρει πάλι ώρα χωρισμού μας.
Θα κρύψω τις ακτίνες του με σύννεφα,
στη νύχτα χθες της ζήτησα μια χάρη,
αφού με το σκοτάδι έχει δύναμη,
το φως του σε κλουβί να φυλακίσει.
Το βράδυ καταφύγιο μου θύμισε,
χανόμουν... αγκαλιά μαζί και πάθος,
διψώ για το κορμί σου που ζωγράφισα,
στο μαύρο το σεντόνι μου με φλόγες.

στην Αθανασία...

Ουφ επιτέλους! Κουράστηκα να με ρωτάνε το ίδιο πράγμα. Η ίδια κουραστική ερώτηση, που πάντοτε γίνεται από γυναίκα.

- Ερωτεύτηκες ποτέ αληθινά;
- Έφτασες στα άκρα γι' αυτόν τον έρωτα;
- Κι εσένα τι σε νοιάζει κυρά μου; Μαζί έπρεπε να το κάνουμε αυτό κι έλειπες; Ή έτσι θες απλώς να δεις πώς είναι ο χαρακτήρας μου, μπας και καταλάβεις αν είμαι το ζωντανό που αναζητάς για να σέρνεις στις βόλτες σου;

Ε μα πια! Σας βαρέθηκα και με κουράσατε όλες σας. Μα πιο πολύ ο εαυτός μου και η ανδρική μου φύση.

Μέγα λάθος έκανε ο πλάστης, όταν διάλεγε το ΑΥΤΟ που θα τοποθετούσε επάνω μου και θα έκανε τη διαφορά με μία γυναίκα. Γιατί; Μεγάλη αδικία. Σήμερα, βλέποντας πως είναι οι γυναίκες, κάθε φορά λέω ένα πράγμα: αν είχα γεννηθεί γυναίκα, θα ήμουν το λιγότερο υπουργός.

- Μα πώς είσαι τόσο σίγουρος; με ρωτάνε οι φίλοι μου.
- Μα, λέω, θα έκανα ακριβώς αυτό που κάνει ένας άνδρας με τόση ευκολία:

Θα ηηδιόμouνα, όμως δεν θα το έκανα απερισκεπτα, αλλά όπως μία γυναίκα: έχοντας σκοπό, στόχο και σχέδιο.

Δεν ξέρω γιατί, αλλά εδώ κι ένα μεγάλο χρονικό διάστημα παρατηρώντας τον εαυτό μου βλέπω μεγάλες αλλαγές στη συμπεριφορά μου. Να με πω αντιερωτικό, ξενέρωτο; Δεν ξέρω. Το μόνο σίγουρο είναι ότι με ενοχλεί που δεν μπορώ να κάνω κάτι, για να φανώ κι εγώ σαν αυτό που αναζητούν οι γυναίκες με τόση μανία: «ένα πραγματικό αρσενικό».

Θα μου πεις, έτσι το λένε, γιατί δεν ξέρουν πώς είναι αυτό το ον.

Το πρόβλημα των γυναικών ξεκινά απ' το ότι διαβάζουν πολλά περιοδικά, που μέσα σ' αυτά γράφουν ξενέρωτες γκόμενες. Παρακολουθούν πολλές γυναικείες σειρές στην τηλεόραση, από αυτές που τους πλασάρουν την εντύπωση ότι οι άνδρες είναι αντικείμενα προς χρήση και μόνο. Έτσι, φτάνουν κι εκείνες στα 35 και νιώθουν ότι δεν τις θέλει κανείς, παρά μονάχα κάτι νεαροί, που πρέπει να ξεπεταχτούν σεξουαλικά και χρειάζεται ντε και καλά αυτό να γίνει με κάποια μεγαλύτερη. (Έτσι μας βολεύει να λέμε μεταξύ μας οι άνδρες, όταν συζητάμε, αναζητώντας απεγνωσμένα μια απάντηση, στο γιατί οι γυναίκες έχουν γίνει έτσι.)

Τέλος πάντων, ας μην ξεφεύγουμε απ' το θέμα μας. Το ζητούμενο είναι ο άνδρας.

— Δεν υπάρχουν άνδρες, ζητωκραυγάζουν οι απανταχού ύαινες τριγύρω και στην ουσία δεν το λένε γιατί θέλουνε στ' αλήθεια να υπάρχουν άνδρες.

Στη σημερινή κοινωνία του *Sex and the City* δεν είναι αποδεκτός ο όρος ετούτος. Ο άνδρας τον οποίο δήθεν αποζητούν είναι κάτι που ουσιαστικά το διατηρούν στην κατάψυξη της θεωρίας, γιατί εκείνος άστραφτε και καμιά φάπα, ύψωνε τον τόνο της φωνής του, όταν έπρεπε, και χτυπούσε και το χέρι του στο τραπέζι.

Ας ξεκαθαρίσουμε όμως λίγο το ρόλο του αρσενικού: Ο άν-

δρας δεν αποτελούσε στην παλιά οικογένεια τίποτε παραπάνω από τον «ισοσταθμιστή» της οικογένειας και αυτός ήταν και ο προορισμός του, μαζί βέβαια με εκείνον του κουβαλητή.

Σήμερα; Ας το αφήσουμε καλύτερα. Όλοι μας είμαστε δημιουργήματα μιας μητέρας, που στο πρόσωπο του αρσενικού που μεγάλωνε φαντασιωνόταν τον ευαίσθητο άνδρα που δεν βρήκε στο πρόσωπο του συζύγου της.

Τ' αποτελέσματα; Ιδού ο ένας και κοιταχτείτε και οι υπόλοιποι στον καθρέφτη σας.

Φλώροι περιοπής, που το μόνο που μας ενδιαφέρει είναι το πώς θα γίνουμε αρεστοί στον περίγυρο, τι ρούχα και αρώματα θα φοράμε, ποιος θα γραμμώσει περισσότερο και θα κάνει κοιλιακούς φέτες, τριγυρίζουμε κρατώντας στα χέρια περιοδικά που μιλάνε για λάιφ στάιλ... μήπως μπερδευτήκατε ήδη;

Αγαπητά μου φλωρόπαιδα, δεν μιλάω για τις γυναίκες. Για εμάς μιλάω, τους πρώην άνδρες, αυτούς που γυρεύουν δήθεν οι γυναίκες.

Μην ακούσω τώρα ηλίθια σχόλια του στυλ: «πρέπει και ο άνδρας να περιποιείται τον εαυτό του».

Φυσικά και πρέπει. Άλλαξαν οι εποχές και πλέον η συχνή αλλαγή σωβροκοφανέλας επιβάλλεται, όπως και το καθημερινό μπάνιο, όπως και τόσα άλλα.

Η διαφορά όμως έγκειται στο να μη γίνονται μονάχα όλα ετούτα αυτοσκοπός κι έτσι να χάνουμε τα υπόλοιπα.

Κρίνοντας από τον εαυτό μου, αλλά παρατηρώντας προσεκτικά όλ' αυτά τα χρόνια και τον αρσενικό περίγυρο, δεν είδα κάτι που να μοιάζει με αρσενικό βαρβάτο. Μόνο κάποιοι φίλοι μου άξεστοι, που έκαναν τους καμπόσους σε κάτι απελπισμένες ανύπαντρες, οι οποίες βέβαια στέκονταν σουζα μέχρι να περάσουνε την κουλούρα στο κεφάλι και τώρα η παντόφλα στο σπίτι τους δουλεύει στο φουλ.

Όποιος θέλει μπορεί να μου αποδείξει το αντίθετο. Δεκτές οι αντιρρήσεις αλλά, όπως και να 'ναι, δε θ' αποτελούν παρά εξαιρέσεις του κανόνα, που στο τέλος, αν τις εξετάσουμε πιο προσεκτικά, σίγουρα δεν είναι εξαιρέσεις, απλά θα πρόκειται για καλυμμένες υποπεριπτώσεις.

Καλά μου αγοράκια, μην τρέφετε ψευδαισθήσεις. Στο τέλος πάντοτε κάνει η γυναίκα αυτό που θέλει. (Στο τέλος είπα; Από την αρχή κάνει αυτό που θέλει.)

Συνήθως, θ' ακούσει κανείς έναν άνδρα να χρησιμοποιεί την έκφραση: «την έριξα».

Έτσι φυσικά μας αφήνουν να νομίζουμε. Η γυναίκα σου επιτρέπει να πιστέψεις ότι την έριξες, απλώς για να μην ευνουχιστείς ολοκληρωτικά.

Υπάρχει κάποιος που μπορεί να μου αποδείξει το αντίθετο; Μπορεί να βρεθεί άνδρας που δεν άκουσε κάποιο βράδυ κι, ενώ ετοιμαζόταν να κάνει σεξ, τη φράση: «αγάπη μου, απόψε δεν είμαι καλά. Μωρό μου με πονάει το κεφάλι μου, κ.λπ. κ.λπ. κ.λπ.». Ακόμα κι αυτό, όταν θέλει η γυναίκα γίνεται.

Δυστυχώς η σοφή φύση δεν έχει διδάξει τους περισσότερους από εμάς, για να παίρνουμε παράδειγμα. Δόξα τω Θεώ τηλεόραση υπάρχει κι ας ανοίξουμε επιτέλους τα στραβά μας. Λιοντάρια, λύκοι, τίγρεις, άλογα και κάθε είδους ζωντανά ξέρουν καλύτερα το μάθημά τους από τον άνδρα, που τελικά αποδεικνύεται το πιο ηλίθιο σκεπτόμενο ον. Αλήθεια, τότε μπόρεσε ο λέων, ο μέγας βασιλιάς της ζούγκλας (τρομάρα του κι αυτός), να πλησιάσει τη θηλυκιά, αν εκείνη δεν κουνήσει την ουρά της; *Ποτέ.*

Φυσικά και το αναφέρω αυτό, ιδιαίτερα για κάποιους από εμάς που επιμένουν να προτάσσουν το μπαϊράκι του ανδρισμού και τη μάτσο διάθεση απέναντι στις γυναίκες. Αυτοί βέβαια είναι και οι πιο ευνουχισμένοι απ' όλους, γι' αυτό και προσπαθούν να παραστήσουν τα αντράκια. Πάντοτε φυσικά, όταν δεν

είναι μπροστά η «κυβέρνηση», γιατί αυτό αποτελεί για εκείνους το έτερον ήμισυ.

Λοιπόν. Αρκετά μακρυγορήσαμε. Ας επανέλθουμε στο αρχικό μας μήνυμα. Γιατί δεν ερωτεύομαι πια; Δεν μπορώ; Δεν θέλω; Θέλω αλλά δεν πρέπει; Τι είναι αυτό που εμποδίζει τα ενδότερά μου να λειτουργήσουν πλέον, όπως σε μικρότερες ηλικίες και να με κυριεύσει εκείνος ο μόνιμος ενθουσιασμός, που ξυπνάει την άνοιξη μες το καταχείμωνο και όλα δείχνουν ανθισμένα; (Κι όμως, εγώ το είπα όλο αυτό, προφανώς είχα κάποια αναλαμπή.) Μήπως είδα κάτι που με φόβισε και δεν μπορώ να ερωτευθώ;

Λέμε, λέμε, λέμε συνέχεια για τις γυναίκες. Ο μακαρίτης ο παππούς μου έλεγε, όταν ήμουνα μικρός, ότι της μικρής @\$#... ής της φταίνε οι τρίχες. (Όποιος δεν ξέρει τη λέξη που λείπει, πρόβλημά του.)

Το ίδιο και σε μας. Για όλα φταίνε οι γυναίκες.

— Φτου σου ξεφτίλα, λέω κάθε πρωί στη μούρη μου, το ίδιο και σε όλους τους υπόλοιπους, που γίναμε πια σαν μωρές παρθένες και κλαίμε τη μοίρα μας, απέναντι στη νέα επερχόμενη λαίλαπα των γυναικών, που μας κάνουν τόσο κακό.

Κολοκύθια! Να 'χαμε να λέγαμε. Όλα τα ρητά για τους παντρεμένους και τα ανέκδοτα τα λένε οι παντρεμένοι. Τα λένε βέβαια, αφού παντρευτούν. Πού θέλω να καταλήξω;

Το ξέρουν και οι ίδιοι ότι αν δεν το έκαναν θα συνέχιζαν να τριγυρίζουν σαν εργένικα (κατά το αδέσποτα) σκυλιά και δεν θα έβρισκαν σκοπό και προορισμό στη ζωή τους. Αφού χωρίς τις γυναίκες δεν μπορούμε. Καλύτερα ας αναλύσουμε το τι κάναμε εμείς και αφήσαμε τις γυναίκες να γίνουν ανεξέλεγκτες απέναντί μας.

Οι αρχαίοι ημών πρόγονοι, σοφοί άνθρωποι, το έλεγαν χαρακτηριστικά: πυρ, γυνή και θάλασσα. Αν δεν ήταν έτσι, θα έλε-

γαν πυρ και θάλασσα απλά ή θα έβαζαν ένα άλλο στοιχείο που θα θεωρούσαν ως επικίνδυνο, μαζί με τα δύο της φύσης.

Οι σκέψεις μου είναι τόσο ανάκατες και συγκεχυμένες. Ξέχασα να ερωτεύομαι πια και μπερδεύομαι κιόλας, επάνω στην προσπάθεια. Η ουσία είναι ότι για κάποιους λόγους δεν μπορώ να λειτουργήσω αυθόρμητα, κάτι με κρατάει πίσω στη γωνιά του συναισθήματος, σαν να με έχει βάλει τιμωρία και η ποινή είναι να μην αισθάνομαι πια όλο εκείνο το ωραίο πράγμα που μπορούσα να νιώσω παλιότερα κι ας το λέγαμε μετά ψευδαίσθηση, απατηλή κατάσταση ή οτιδήποτε. Ουσιαστικά ο ανδρικός και κατ' επέκταση ο ανθρώπινος χαρακτήρας το έχει μεγάλη ανάγκη για να μπορέσει να λειτουργήσει.

Μέσα σ' όλα αυτά ξέχασα και να σας συστηθώ. Το όνομά μου είναι Ιορδάνης. Με το όνομα που με βάπτισε ο παπάς δεν με αποκαλούσε σχεδόν κανείς, εκτός απ' τους γονείς μου. Συνήθως όλοι χρησιμοποιούσαν διάφορα ξενικά υποκοριστικά του τύπου: Ντάνι, Νταν, Τζόρνταν... εκτός απ' τον Αλέξανδρο, τον γείτονα και φίλο μου που είναι γκέι και του αρέσει να με αποκαλεί... Ντάνα.

Το επάγγελμά μου; Είμαι ο ιδιοκτήτης ενός πρακτορείου Προ-Πο στην Πετρούπολη, σε μια επιχείρηση που πέρασε στα χέρια μου απ' τον πατέρα μου. Εγώ τελείωσα γυμναστής αλλά η άτιμη επετηρίδα (κι αυτή γένους θηλυκού είναι) δεν μου επέτρεψε ν' ασχοληθώ με το αντικείμενό μου.

Δεν το μετάνιωσα ουσιαστικά, γιατί μέσα απ' το προποτιζήδικο κατάφερα να προσφέρω στον εαυτό μου εκτός από τα προς το ζειν και μια μόνιμα εύθυμη διάθεση. Η γειτονιά που εργάζομαι είναι πραγματικά θεοπάλαβη. Λογικά δεν νομίζω ότι είναι

δύσκολο να βρεθεί κάποια ανάλογη, γιατί έτσι κι αλλιώς ακόμα και σε μια μεγαλούπολη οι γειτονιές είναι μικρογραφίες μιας επαρχιακής πόλης, με όλα τα θετικά και τα αρνητικά τους.

Δεν ήξερα πια τι άλλο να κάνω κι αποφάσισα να γράψω ένα μικρό ημερολόγιο, με σκέψεις που μου έρχονται κατά τη διάρκεια της ημέρας, μπας και καταφέρω ανάμεσά τους να βρω τι φταίει κι έχω ευνουχιστεί συναισθηματικά.

Είναι ιστορίες δικές μου και φίλων μου, μέσα απ' τις οποίες κατάφερα να μπερδευτώ, να φοβηθώ και τελικά κι εγώ να μην μπορώ να ερωτεύομαι.

Ελπίζω στο τέλος να καταφέρω να βγάλω κάποια άκρη, με αυτό το πράγμα που εξαπλώνεται σαν ασθένεια στις σύγχρονες κοινωνίες και κάνει τους άνδρες να γίνονται όλο και πιο φοβισμένοι, όλο και πιο απόμακροι και τελικά όλο και πιο αντιερωτικοί.